

כל היד פרק שני נדה

זי

עין משפט נר מצוה

א וטושיע ארומ סי רמא
ספיקו:
ב וטושיע ארומ סי רמא
ו וטושיע ארומ סי רמא
ג טושיע ארומ סי רמא
ד טושיע ארומ סי רמא
ה טושיע ארומ סי רמא
ו טושיע ארומ סי רמא
ז טושיע ארומ סי רמא
ח טושיע ארומ סי רמא
ט טושיע ארומ סי רמא
י טושיע ארומ סי רמא
יא טושיע ארומ סי רמא
יב טושיע ארומ סי רמא
יג טושיע ארומ סי רמא
יד טושיע ארומ סי רמא
טו טושיע ארומ סי רמא
טז טושיע ארומ סי רמא
יז טושיע ארומ סי רמא
יח טושיע ארומ סי רמא
יט טושיע ארומ סי רמא
כ טושיע ארומ סי רמא

ומשתתין מים ערום לפני מטהו. לאמר צבצת (דף קג ט:): דקשה לעימותא ויש ספרים דגרסי הכא משמש מטמו ערום וכן הוא בייקרא רבה וטעמא שיש לו להיות נזוע צבצת תשמיש כדאמרין צנדרים (דף קד ב:). **מקרקש** זג. פ"ה פעמונים התלוים בצילה להזליא ממנו בני צימו וקשה ל"ת דלחין זה מדת ליעות ונראה לו כגירסת ר"ח והערות [ערך גוח] מקרקש גוי צבצים לאמר צבצרות (דף קד ט:). דבש הגזין והזיעות והיו דומיא דלחיי דבלי דידבי ורצא דבלי פרוחי:

שמשמשין מטותיהן בפני עבדיהן. ומיירי צילה או צמקוס אפל דצמקוס אורה אפי' בלא לפני צבציהא אסור:

שורפן חסיד. בליליכא למימש שמא ינגלו וצערות [ערך שלש] פירש שרפת צפורן צמקוס לאדם וכן כל דבר הצא מן האדם כדאמר צס"פ כלל גדול (שבת דף קד ט:). גזי דס הדנה איירי דחלשא לא מנגעה לשונא ולכן הוא חסיד שממליך לשרפן אפי' שמויק לו: **אימא** בודקין מטותיהן ביום. ולכן מוכיחין לשבח דלע"ג דלמרו צ"ש צרכיה צ" עדים על כל תשמיש ומשמש ולצ"ה דיה צב' עדים כל הלילה ומעיינא זהו למחר מ"מ מודו דאס רואה לעיין צילה לאור הנר הכרות ציה: **הא** בחדתי הא בשחקי. מימה דצפ"ק לשבועות (דף קג ט:): גזי שאת כלמך לזן שניה לה כקרוס ציה ומפרש כמגולמא דכיתמנא חסיה ציה משמש שהדס לזן שישן וי"ל דהתם בגלימא שאין רגילות לכנס והכא צחוק וכיזא צו שמכצין מדיר ועוד י"ל דהתם לענין חשיבות מיירי כי הנך דלעיל כגון שצור מלכא וריש גלותא:

אפילו

מקרקש זג. פעמונים התלוים בצילה שצבי מטמו מקשקש צבת תשמיש לסור בני צימו משס: **באלי** דידבי. מגרש הצובים שלא לשמש מטמו צפני כל חי: פרוחי. יתושיע: דמו צראשו. נענש על עצמו וחובת דמו נדרשת ממנו לאחר מיתתו ורואה לדבר ודמו צראשו דמרגליס (יהושע ז) חובת דמו היא מוטל צראשו (א): **ומתאידי** צנפשו. כלומר הוא גורס לעצמו: **שעצ** **עליהם** הלילה. אכולהו קאי אשוס וצ"ל (א) ומשקין: **בסילתא**. סל: עיקרן. שערות שצראש השוס והצ"ל: **רוח** **טומאה**. כמדת הל"ס שקורין גרמנט"ר האחוים את העינים: **גנוסטר**. מפקרים: חסיד. עדיף מצדיק. כשקובין איכא למיחש דהדרי ומגלו: **ויסקין**. חלשים: **צעלי ראפן**. חלשים יתיר מצדיק שיש להם סך צמוחם כדאמר צמחצות (שם): **תלמיד חסד**. דיבע לאצטנועי נפשיה: **אף על פי שאתמו המשמש מטמו** כו'. כדאימא צבציהא דלעיל צריש שמעמין [שם]: **ומסקנא** או תשמש לאור הנר אלמא מנונה הוא דהוי אכל איסורא ליכא מנדקתי או תשמש והשתא ליכא מנדקת צדוק דלח"י מתי אפי' שאלמרו כו': **אימא** **הכורק מטמו לאור הנר** כו'. משוס דלא מידבק שפיר אפי' או תביא שני עדים לכל תשמיש או תצדוק לאור הנר: **מילא פרשכא**. קוטוין. מתוך שהוא לזן נראית צו טיפה כמדול. לישנא חארינא למר נקי וכן: **ומוכיחין חכמים אורן** לצבת. צממיה. ניה א"י הוה מותר צלמלא הוה תמיה לן ו"ש שמוכריין לשבח ומה הוא שמתן: **אונס** שניה. מתוך שהוא נאנס צשינה אינו מתאווה לה כל כך ומשמש לקיוס מצות עונה צלמלא או לרצותה ולכו קצ דה וואל מצני תשע מדות דלמרו צנדר" (דף קג ט:):

פולין. קוטוין: **דכי** הסס. **הסס** צאריך שרלח: **צערי** צממוס. ומן עונת פרוש'ס ותלמידי חכמים שצבצו צבת לערצ צבת: **שחקי דיקנא**. צגדים צליין של שמתן: **ולא צפספן**. שאינו לזן ואין דס ניכר יפה אלא צעד לזן: **שחקיס** לצבצוס יומר מן המדשים: **חישב עליו** וכו'. דקרוצ הוא להיות משקה יומר מאוכל: **לא נטמא** כו'. דלינו צבור אלא כל קורט צפני עצמו צבור ואינו טמא אלא מקוס עצמו טומאה: **נטהר מקאפו**. כגון חישב עליו למשקה ונטמא טומאת משקין סלקא ליה השקה צמקוס כשאר מים ולא משוס טבילה דלין אוכל ומשקה נטריין צמקוס דלא כתיב טבילה אלא צאדם וכלי אצל יין ולא שוס משקה אין להם טהרה אלא (א) מים ומשוס זריעה דכי משיק להו הוה להו חזר מים שצבלי עם מי המקוח וצטילו להו גבייהו כדתנן (תרומות פ"ט מ"ו) שתילי צבונה שנטמאו ושמתן טהרו מלמלא אלמא מטהרה להו זריעה ומים צמים זו היא זריעתן: **נטהר מקאפו**. שלא נגעו המים אלא צפי הכלי: **נטהר כולו**. ומדקתני נטהר כולו מכלל דטמא כולו והיכי משכחת לה דנגעה טומאה צכולו: **שהעצירו**. לשגל: **על אויר סבור**. ושרץ צמוכו דנטמא מאויר כלי חרס: **הספוסה** העידה. כל אשר צמוכו יטמא (ויקרא יא): **ואפילו**

א) נדרסת לו. וי"ל דעמי' צבצ' חובת טו: פירושו סל מלת משמש. ב) קרית סל יצמות סל. ג) קרית סל יצמות סל. ד) קרית סל יצמות סל. ה) קרית סל יצמות סל. ו) קרית סל יצמות סל. ז) קרית סל יצמות סל. ח) קרית סל יצמות סל. ט) קרית סל יצמות סל. י) קרית סל יצמות סל. יא) קרית סל יצמות סל. יב) קרית סל יצמות סל. יג) קרית סל יצמות סל. יד) קרית סל יצמות סל. טו) קרית סל יצמות סל. טז) קרית סל יצמות סל. יז) קרית סל יצמות סל. יח) קרית סל יצמות סל. יט) קרית סל יצמות סל. כ) קרית סל יצמות סל.

תורה אור השלם

1. ויאמר אברהם אל עבדיו שבו לכם מה עם המזבח ואני ודעתי ואני עדי בה ואתחזה וְהַשְׁבִּיחָה אֲלֵיכֶם בְּרַאשֵׁית כֹּכַב הַלַּיְלָה וְלֹא תִחַס וְלֹא תִחַר אֶת בְּנֵי עֶמְקֵךָ וְאֶתְבַּרְכְּ לַרְפָּא כְּמוֹךָ אָנֹכִי יְיָ וַיִּקְרָא אֵלָיו י"ח

הנהרות הב"ב

א) רש"י ד"ה דמי דמי ומתחייב מד"ל: ב) ד"ה נטהר וכו' אלא במים ומשוס:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה פולין קוטוין ע"י מילה מ ע"י צבצ"ה ד"ה הפולין וע"י צבור עין פולין וטעם:

הנהרות מהר"ב

גמ' א) נטהר מקאפו נטהר כולו. ניב ע"י ריש פ"ג דטהרות סוף משנה ב': ב) תוס' ד"ה שורפן חסיד וכו'. ניב ע"י דקשה מהר"ב דף ט"ז ע"י:

מוסף רש"י

שבו לכם מה. אלוהי עבד צבצת הוה (ביבמות טו). חלשים בלילי דידבי. שיהי מנרש וצוין ממטמו צבצת תשמיש משוס ליעות. דאקור לשמש מטמו צפני כל חי ושרכין ו וסם הגרמא ביני דודב. שתשרה עליו רוח טומאה שבו צבת הקבוצת יהא אורבו ומעייב כפסוקי וסודדיו (טו). חלשים לו בנים ויתקין. מן הש"ס (כתובות טו) אלס מנערה צלמוס תשמיש (ג"י ע"ו). בעלי ראפן. חלשים הכנה ממתת שיש להם שין צמח (שם). דלא תשמיש מיד. צמח השוס לתשמיש (שם). ו"ה. שיהא נזע ולא יסבכל סני ליה צמחפלא צטילמו (שבת ט"ז). מקולין. למר גפן (מגילה י"ז).

לעני רש"י

גרמנט"ר (גרמנט"ר). דהרוש אל המית. קוטוין. כותנה.

תוס' הרא"ש

מקרקש זג. בכלתיה. פשוטי זיל פעמונים התלויים בכילה להשמיש קול שפירשו ממנו ול"ג לר"ת דאין זה צניעות להודיע לבני ביתו שהוא רוצה לשמש ונראה לו כפי הערוך דגרסי כי שהוא מין ודובוכי דאמרין בס"ס (טהרות) כבורות הגזין והצנצנת דומיא דרב פפא ואביי דבלי דידבי ופרוחי אלא שכל אחד מוסקי צניעות (להכירי) [להבירח] עוד הקטנים יותר: הנטבל צפוני וזוקין לה"ר. כפ"ג דמויק אמרין דשלא במקומו לן מוקי: שורפן חסיד. פי' הערוך משוס דשריפת צפוני אל דבר שהוא מגופו מוקי לו וגם מסירה לו בשעת שריפה הלכך מקרי חסיד: הא בחדתי הא בעתקי. תימא דאמרין בפ"ק דשבועות גבי שאת צמור לזן שניה לה כקרוס ביצה מפ' כמו גלימא דיתבון חסדיה משמע דההוש לזן מן חסידים צמור לזן שניה דשמיש משוס הכרות ולא משוס חלבנות וני"ל דלשם מיירי לענין חשיבות דומיא דהגין דלעיל שבו מלכא וריש גלותא: (מכאן ואילך שייך לע"כ ואפי' מלא חרול. לא דוקא דאין אוכל סקבל טומאה פחות מכביצה: דם העליה טהור. תימא מנא לן דטהור וכי' משוס דליקמן ספקא לן מקרא ה' דמים והם העליה לאו מאותו המראה אי"כ דם הנמצא בפרווהו למה הוי חסד וי"ל דהיינו טעמא דטהור דכתיב בקרא משוס דמיה ולא טמא הכתוב אלא דם המקור וריש החרו שצבצוס שם והיו דמים שהוא כמו מקור נובע וני"ל דכיון דנפקא לן מקרא ה' דמים אי"כ לא טמא הכתוב אלא במקום שכולן מצוין וקום להו דבעליה לא משבחי כוליה: והא אגן תנן שחוקתו מן המקור. ותימא והא מבתי נמי קתני ספקו טמא ומפרשין ליה ספקו ודאי טמא וי"ל דרבה הוה ידע דאנתו לא נטהר מן המקור. ודייק דספיקו טמא ולא ודאי מרובן מן הלול ולהותן ספיקו טהור דאי סבירא להו מן הלול ולפנים ודאי טמא הוה להו לטמוי מספק מן הלול ולהותן וליכא למימר דסבירא להו כלישני דבת חזקה אולת דא"כ לא הוה להו למימר ספיקו טהור דלקח דלוקן לישאן ליכא דאמרין

קאמרי הכי ע"ל דמתני' אין לחוש כיון דקתני בהריא שחוקתו מן המקור ורש"י דייק דספיקו טמא ולא ודאי מרובן מן הלול ולהותן ספיקו טהור דאי סבירא להו מן הלול ולפנים ודאי טמא הוה להו לטמוי מספק מן הלול ולהותן וליכא למימר דסבירא להו כלישני דבת חזקה אולת דא"כ לא הוה להו למימר ספיקו טהור דלקח דלוקן לישאן ליכא דאמרין